

Светла Дамяновска
Черни Мартеници

Тя държеше с два пръста мартеницата - червено и бяло пискюлче, свързани с черен конец, тук-там нацапан с нещо червено. Текстът на придружителното писмо, съставен от изрязани и залепени букви от вестникарски заглавия гласеше: *"Ако не платиш 1 000 000 \$, жена ти и дъщеря ти ще имат нужда не само от добър фризьор, а от много добър гримьор, за да изглеждат прилично в ковчезите си. Чакай инструкции."*

Секретарката Мими изпищя и захвърли мартеницата, в момента, в който осъзна, че тя е направена от кичури коса. След като успя да овладее треперенето на ръцете си се обади - първо в полицията, а след това и на шефа си, чиято кореспонденция беше започнала да отваря и приготвя преди идването му в 10 часа. Шефът ѝ - крупният строителен предприемач г-н Г.Б. Недялков изпадна в истерия, когато научи за тази поредност на действията ѝ, но вече беше късно.

Лабораторните анализи показаха, че мартеницата, получена заедно с писмото, сутринта на 1 март, наистина е направена от коса - бяло-русата косица на 6-годишната му дъщеря и червената /Цвят "Бургундско" на фирма "Лонда-колор"/ - на втората му съпруга! Бяха сравнени косми, събрани от гребена на жена му, оставен върху тоалетката в спалнята на къщата им в Бояна, както и няколко косъма, заплели се в една от шарените ластички, с които връзваха дългата коса на детето. Кръвта по конца безспорно принадлежеше на г-жа Недялкова - установиха го с помощта на една нейна използвана дамска превръзка от кошчето в банята.

Бони Недялкова и малката Елън /дете от първия му брак/ бяха заминали вчера следобед на гости на балдъзата му в Пловдив. Но не бяха пристигнали. Това г-н Недялков узна чак сега - снощи той работи до късно с Мимето по един спешен проект и когато се сети да позвъни вече минаваше 1 часа след полунощ, така че той беше отложил обаждането си за другия ден.

Сгърчен от сърдечна криза Недялков лежеше на дивана в кабинета си, а Мимето плачеше отвън с големи, красиви сълзи, докато приготвяше кафе за полицаите и екипа от Спешна помощ. Всички действия по издирването на дамите Недялкови засега бяха безуспешни.

На другия ден пристигна второ писмо. На червено-черното шнурче висяха пробити и завързани - едно млечно зъбче и един постоянен кучешки женски зъб, с окървавени корени. Зловещата мартеница все още се поклащаше пред очите на Г.Б. Недялков, хваната с пинсетите, с които полицаят я измъкна от плика, когато подтискайки позивите за повръщане той пое писмото и се зачете: *"Намесил си полицията - това качва цената на 2 000 000 \$. Познай какво ще получиш следващият път..."*

Недялков изобщо не искаше да гадае, нито да си представя какво можеше да пристигне утре сутрин по пощата, но под буквите аленееха ужасяващо ярките дактилоскопични отпечатъци от целите длани на съпругата му и детето. На гърба на писмото имаше послепис: *"Ако не искаш да има трета мартеница - преведи парите."* Следваше банкова сметка, както се оказа на Каймановите острови. Недялков успя да нареди плащането малко преди да получи инфаркт.

На третият ден писмо не пристигна, но на един патрулиращ по "Раковска" полицай бе предадено разплакано шестгодишно момиченце на име Елън, изоставено в

сладкарница "Лучано". То разказа, че с Бони били на гости на някаква нейна приятелка, в красива вила с висока зидана ограда, басейн и две големи кучета. Когато се събудило тази сутрин, Бони я нямало, а леличката казала, че ще идат да я посрещнат, тъй като била излязла по магазините. Леличката била ядосана. Настанила Елън в лъскава червена кола и силно затръшна вратите. Когато пристигнали в София седнали да пият кафе и да чакат Бони. Момиченцето яло торта и пило натурален сок от кайсии. Леличката казала, че отива до тоалетна и повече не се върнала.

Елън Недялкова нямаше видими наранявания, но ѝ липсваше едно предно зъбче и косата ѝ беше скъсена с десетина сантиметра /по преценка на Мимето/. Детето каза, че не го боляло много, когато му паднало зъбчето, а лелята направила на нея и на Бони нови прически. Изобщо всички се били забавлявали много приятно. А на нея дори ѝ били разрешавали да играе с кучетата. Изобщо, Елън беше добре.

Нищо обаче не можа да се разбере за г-жа Недялкова. Откриха колата ѝ, паднала от 15 метра в коритото на придошлата река Искър, след един остър завой на дефилето. Предното ѝ стъкло беше счупено. Мътната, бърза вода вероятно беше отнесла трупа ѝ надалеч. Така и не го намериха.

Недялков дълго скърби за съпругата си. Дълго. До 1 март на следващата година, когато получи голяма, красива картичка от Париж, върху която с незабравимия дребен почерк на Бони беше изписано: *"Благодаря ти скъпи! Ти осигури стартовия капитал за новия ни, съвместен живот с любимия ми зъболекар. Ние сме адски щастливи. Устроихме се и работата му потръгна. В момента сме във ваканция и отскочихме до Европа.*

Поздравления и за вас с Мимето! Предай ѝ, че всяка поредна госпожа Недялкова трябва да помни, че има някоя следваща секретарка, която ще заеме мястото ѝ. Целуни Елън!

P.S. Между другото - зъбчето ѝ вече само си беше паднало, а косата ѝ имаше нужда от подстригване.. Колкото до кучешкия зъб - той изобщо не беше мой. И разбира се, има период от месеца, по време на който всяка жена може да си осигури достатъчно количество кръв, за да спечели съвсем безболезнено 2 000 000 \$.

Честита Баба Марта! Желая ти здраве и щастие"